

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 5923/06
20.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби "АА", изјављеној против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионалног центра Ниш број 413-204/06-Т од 19.9.2006. године, у предмету пореза на додату вредност, у нејавној седници већа, одржаној дана 20.12.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Регионалног центра Ниш – Филијале Ниш број 224564498 од 15.8.2006. године, којим је тужиоцу, као пореском обвезнику, утврђен за порески период од 1.10.2005. до 31.12.2005. године, по пореској пријави број 224564498 порез на додату вредност за промет добара и услуга у укупном износу од 993.090,00 динара, претходни порез у укупном износу од 685.323,00 динара и обавеза ПДВ за порески период 1.10.2005. до 31.12.2005. године у износу од 307.767,00 динара. Тужиоцу је наложено да наведене обавезе уплати, заједно са каматом, коју је, као обвезник ПДВ, дужан да сам обрачуна и уплати од датума доспећа до датума уплате, као и да пословне евиденције ПДВ у свему усагласи са тачком 1. диспозитива првостепеног решења.

У тужби, којом оспорава законитост решења туженог органа, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, тужилац истиче да су оспореним решењем повређена основна начела пореског поступка, начело законитости, те да су истакнуте чињенице и подаци у решењу непотпуни и нејасни и засновани на паушалним тврдњама. Наводи да је из документације очигледно да су сви услови из одредбе члана 28. и члана 42. Закона о порезу на додату вредност у целости испуњени, као и из правилника који ближе уређују и тумаче примену наведеног закона. Предлаже да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница које су утврђене у управном поступку у смислу одредбе члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) и испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 39. став 1. истог Закона, Врховни суд Србије је, оценом навода тужбе, одговора на исту и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Према списима предмета и разлозима из образложења оспореног решења, тужени орган је својим решењем правилно одбио жалбу тужиоца, изјављену на решење првостепеног органа, за коју одлуку је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд. Ово стога, што је у управном поступку утврђено да тужилац за промет са добављачима "ББ" и "ВВ" не поседује рачуне и отпремнице испостављање уз предметне фактуре са прописаним елементима из одредбе члана 6. Правилника о евиденцији промета робе и услуга ("Службени гласник РС", бр. 45/96 ... 6/99), јер исте нису потписане од стране одговорног лица и оверене печатом, не садрже место и адресу објекта из кога је роба отпремљена и потпис лица које је робу примило. На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилно је, по налажењу суда, тужени орган закључио да тужилац не може у смислу одредбе члана 28. став 2. тачка 1. Закона о порезу на додату вредност ("Службени гласник РС", бр. 84/04 ... 61/05) да оствари право на одбитак претходног пореза, исказаног у рачунима наведених добављача, јер рачуни нису издати у складу са одредбом члана 42. истог Закона.

Одредбом члана 28. став 2. тачка 1. Закона о порезу на додату вредност је прописано да право на одбитак претходног пореза обвезник може да оствари ако поседује: рачун издат од стране другог пореског обвезника у промету о износу претходног пореза, у складу са овим Законом. Како је тужилац искористио право на одбитак претходног пореза по предметним рачунима, потписаним и издатим од стране физичког лица, које није било овлашћено за издавање и потписивање рачуна, правилно је, по налажењу суда, тужени орган нашао да нису испуњени услови за признавање права на одбитак претходног пореза у смислу одредбе члана 28. став 2. тачка 1. Закона о порезу на додату вредност, те да је првостепени орган правилно обавезао тужиоца на плаћање пореза на додату вредност и претходни порез, заједно са каматом, како је то пореско и испоручено у првостепеном решењу.

порез, заједно са каматом, како је то наведено у диспозитиву првостепеног решења.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да они не могу да доведу до другачије оцене законитости оспореног решења, јер у проведеном поступку није било повреда поступка од утицаја на решење ствари, а оценом жалбених навода тужени орган је правилно нашао да су ти наводи неосновани.

Са изнетих разлога, налазећи да су неосновани наводи тужбе да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је одлучио на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 20.12.2007. године, У.бр. 5923/06

Записничар Председник већа-судија

Весна Мраковић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

зж